

Ray Gomez was de afgelopen maand in Nederland als gitarist van de nieuwe Stanley Clarke Band. Door het slechte geluid tijdens het konsert, ging hij gedeeltelijk de mist in, maar desalniettemin straalde er een enorme power van zijn spel. Gomez is één van de weinige gitaristen binnen de jazzrock die uit de rock komt en niet uit de jazz. Dit openbaart zich vooral in zijn agressievere geluid en ook zijn uiterlijk past beter in de hard-rock dan in een jazz-rockomgeving. Als ik hem aanklamp in een Haags hotel, kijkt hij verbaasd. Hij is gewend dat Stanley Clarke alle interviews doet en verwacht niet eens dat ze in Nederland ooit van hem gehoord hebben. Het blijkt dat het zijn eerste interview is en dat hij nog niet op iedere vraag een pasklaar antwoord heeft klaarliggen. Toch komt hij vrij zelfverzekerd over.

LIMOUSINE

Ik hoorde dat je oorspronkelijk uit Europa afkomstig bent?
Ik ben in Casablanca in Marokko geboren toen het nog Frans grondgebied was.

MAAR GERAFFINEERD

Ik ben geboren als Fransman, maar zoals mijn naam al doet vermoeden, zit er ook veel Spaans bloed in onze familie. Ik leef momenteel in de States, maar ik ben officieel stateloos.

Hoe lang speel je al?

Tien jaar geleden ben ik begonnen met kopiëren van de gekte rock and roll-licks, maar ik ben pas sinds een jaar of vijf serieus bezig een eigen techniek te ontwikkelen. Ik heb van het begin af aan in allerlei groepjes gespeeld. Ik heb o.a. meegedaan in de Pop Tops, een Spaanse groep die jaren geleden een enorme hit had met *Mammy Blue*. Het nummer is veel gecovered en degene die het geschreven heeft zal nu wel binnen zijn. Ik ben in die tijd diverse malen naar Nederland geweest om in een programma, Top Pop of zo iets, op te treden. Nou ja, optreden, je hoefde het plaatje alleen maar te mimen. Ik heb trouwens ook nog een maand of vijf in Den Haag gewoond.

Oh ja? Wat deed je daar?

Ik heb daar met wat mensen geprobeerd een groep op poten te zetten. Ik heb met de gitarist en de toetsenman gespeeld die momenteel in Limousine zitten. Mac (Sell, R.P.) heette de ene en eh die andere... Peter (Vink, R.P.). Er deed ook een zanger mee, Winston heette hij. De drummer en hij hadden in de groep Cobra gespeeld en de bassist kwam uit Engeland. Het was een leuke tijd, we hebben vaak geoefend, maar er is nooit iets van de grond gekomen. We hebben één rampzalig optreden gedaan. Het geluid was zo slecht, het was een grote feedback bullshit. Muzikaal stelde het niet veel voor, maar ik heb me hier wel goed vermaakt.

CARMINE APPICE

Je bent geloof ik nogal een zwerverig type?

Ja, ik heb in veel landen in groepen gezeten en gejamd, dat moet wel wil je werk krijgen. In Engeland zat ik in een groep met John McBurnie en Brian Chatton van Jackson Heights. Jon Anderson van Yes zou ons produceren, maar op één of andere manier is er nooit iets van gekomen. Ik heb hard gewerkt in Londen, maar ik had toch het gevoel dat ik mijn tijd daar verprutste, want er kwam nooit iets permanents van de grond.

Wanneer ben je naar de States verhuisd?

In 1975 op uitnodiging van Carmine Appice. Ik had in Londen met hem, Bob Tench (Streetwalkers R.P.) en Rick Grech gejamd en daar had men opnamen van gemaakt. Toen Beck, Bogart & Appice ophield te bestaan, wilde Carmine de Vanilla Fudge weer oprichten, maar toen hij de banden van onze jam aan enkele belangrijke mensen liet horen, zeiden ze, dat is veel beter, je moet zo'n trio oprichten à la Hendrix of Cream, maar dan moderner. Toen heeft Carmine me gevraagd naar de States te komen. Ik ben direkt vertrokken, want ik had al wel door dat als ik wat wilde bereiken ik naar de States moest verhuizen. Maar ook dit trio is nooit van de grond gekomen, want Rick Grech kon niet. Rick voelde zich toen geloof ik al niet zo lekker en momenteel zit hij helemaal onder de dope. Hij is ieder gevoel van tijd kwijt en hij valt in slaap terwijl je met hem aan het praten bent. Hij staat onder invloed van Keith Richard en dat betekent drank, dope, hasj, mariuana etc. Ik belde Rick eens op om te vragen of hij in oktober met me wilde spelen en hij belde me in april van het volgende jaar op om me te vertellen dat hij mee zou doen. Hij kan ook amper meer spelen, hij zet gewoon de versterker flink hard. Hij is zelfs een keer in slaap

gevalen toen hij en nog wat musici een belangrijke bespreking hadden met een hoge platenpief. Midden onder het gesprek (hij sluit moeizaam zijn ogen en laat z'n hoofd knikkebollen). Ron Wood gaat met z'n vrouw trouwens dezelfde kant op. Hij was een joviale muzikant, altijd vriendelijk. Hij dronk wijn en rookte af en toe een joint. Toen begonnen Richard en kornuiten te zeggen, 'come on man try this, your not chicken' en sindsdien gaat het bergafwaarts met hem.

LENNY WHITE

Wat deed je nadat het trio met Grech en Appice niet doorging?

Ik ben gaan zwerven, door Brazilië en door de Verenigde Staten en overal waar het maar kon heb ik gespeeld. Tijdens een jam kwam ik Danny Moralis tegen, een saxofonist die o.a. met Stevie Wonder

Nee, ik heb geluk gehad. Er zijn twee soorten sessie-muzikanten: de manusjes van alles, die zich aan iedereen aanpassen en degenen die een eigen specifieke sound hebben. Ik behoor tot de laatste categorie, de artiest kent mijn sound en die wil hij lenen voor zijn solo-elpee. Dat is iets anders dan wat de doorsnee sessie-man moet doen, ik speel wat ik zelf mooi vind.

JOE WALSH

Gitaristen?

Toen ik pas begon vond ik uiteraard gitaristen als Clapton, Hendrix en Beck goed, maar momenteel heb ik geen echte favorieten. Het verschilt soms per nummer, op één nummer vind ik een gitarist goed, maar op het volgende vind ik hem al weer minder interessant. Ik hou niet van speedy gitaristen, ik vond Tommy Bolin erg goed, tenminste het werk dat

Je bent een echte rock-gitarist. Hoe ben je in de jazz-rock terecht gekomen?

Ik vond Hendrix en Clapton goed, maar na 1970 was er niets interessants meer op gitaargebied in de rockmuziek. Men borduurde verder op de bestaande patronen en de jazzrock was de enige richting die trachtte iets nieuws te maken en muzikaal technies ook uitdagend was. Het Mahavishnu Orchestra en Return To Forever hebben veel invloed gehad op de muziek. Dat ik als een rock-gitarist klinkt komt ook omdat ik de standaard-uitrusting van alle bekende gitaristen gebruik: een honderd watt Marshall-versterker, ik gebruik het oude buizentype, de transistor is niks waard, en een Gibson Les Paul 1958 of '59 gitaar en soms een Stratocaster. Veel beroemde rock-gitaristen hebben deze installatie gebruikt, maar toch klonken ze allemaal net iets anders.

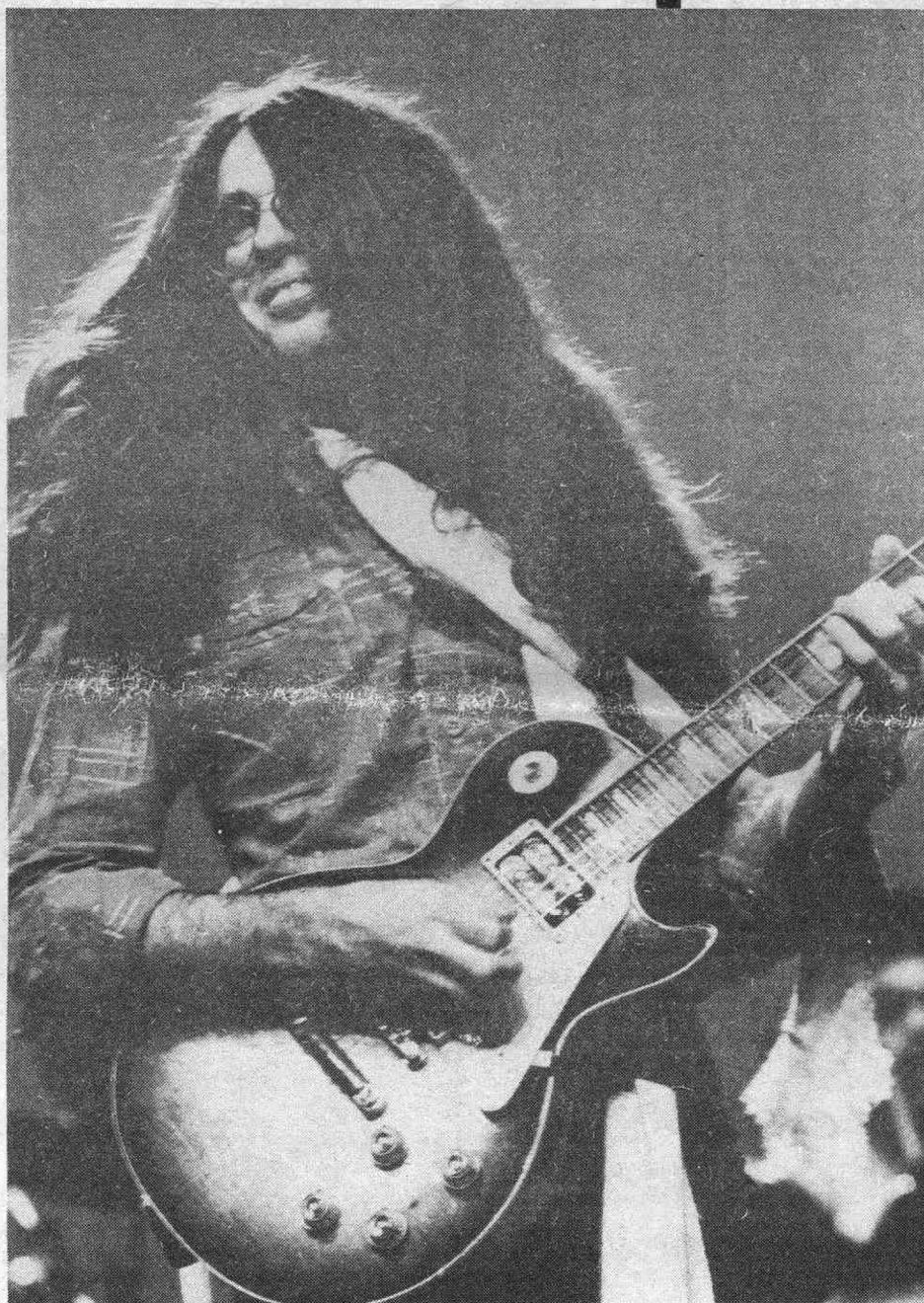
Studeer je nog?

GEMEEN

De eerste keer pakte ik vlug de hoes van Lenny White's *Venusian Summer* om te kijken wie die ongelooftelijke gitarist was op het nummer *Mating Drive*. De tweede keer, tijdens het beluisteren van Mike Walden's elpee *Garden Of Love Light*, kon ik alleen maar verdwaasd naar mijn luidsprekerkasten staren.

Op beide platen speelde een gitarist mee, die me ruim tien jaar in de tijd terug voerde, zonder echter ouderwets te klinken. Hij heeft het vette gemene geluid van de zo goed als uitgestorven rock-gitaarprinsen uit de zestiger jaren, maar zijn spel is perfecter en geraffineerder.

Het onbekende gitaristje blijkt de 24-jarige Ray Gomez te zijn. Sinds hij meedeed op de bovengenoemde elpees is zijn naam een begrip en is hij een veelgevraagd sessiegitarist. In het najaar zal hij zijn eerste solo-elpee, die waarschijnlijk door de Brecker Brothers geproduceerd zal worden, opnemen.

deze week

RAY GOMEZ

ROBERTO PALOMBIT

FOTO: ANTON CORBIJN

heeft gespeeld. Hij vertelde me dat Lenny White een elpee aan het maken was en dat hij voor twee tracks nog een gitarist zocht. Ik heb Lenny meteen gebeld en ben daarna naar hem toegegaan om hem iets voor te spelen. Hij vond het uitstekend. Stanley Clarke interrumpeert nu: 'Die knaap is maf, hij belde mij ook op en weet je wat hij zei? Weet je al dat ik op je nieuwe solo-elpee meespeel? Hij vroeg niet of hij mee mocht doen, hij deelde me mee dat hij meedeed!! Ik dacht wie is die weirdo'.

Gomez: 'Wat moest ik dan, ik had geen geld en niets te doen. Als je er wilt komen moet je overal op aangaan. Ik wist dat ik kon spelen en ik wilde graag aan de slag. Toen ik eenmaal op een elpee had meegedaan, ging het veel makkelijker. Ik kende meer mensen en ik kon zeggen dat ik al eens op een elpee had meegedaan.'

Ik vind je op de elpee van Mike Walden het beste overkomen.

Ja, Mike Walden houdt van gitaren en dat geeft je zelfvertrouwen. Hij maakt er erg veel werk van om het gitaargeluid goed op de band te krijgen. Ik heb de laatste tijd op veel platen gespeeld o.a. voor Patrick Moraz, de beide solo-elpees, Alphonso Johnson, Cat Stevens en zelfs voor Ray Baretto.

Is het niet moeilijk om voor zulke verschillende musici te spelen?

hij op *Spectrum* van Billy Cobham deed. In Deep Purple speelde hij veel minder. Joe Walsh vind ik prima, vooral zijn soli op *Hotel California* zijn erg muzikaal. Hij heeft ook een mooie toon. De eerste twee elpees van Led Zeppelin vond ik 'fucking amazing' goed, daarna ging het bergafwaarts. Jimmy Page is nooit mijn favoriete gitarist geweest, maar hij is wel bijzonder allround. John McLaughlin is ontzettend belangrijk geweest voor de ontwikkeling van het gitaarspel. Ook al speelt hij snel, dan nog weet hij wat hij doet. Ik hou over het algemeen van rijpe musici die zich door hun jarenlange ervaring makkelijk kunnen uiten.

Jouw stijl lijkt veel op die van Jeff Beck.

Ja, dat zei Carmine Appice ook tegen me. Jeff en ik hebben enige dingen gemeenschappelijk; we kunnen beiden zowel agressief als ingehouden en 'mooi' spelen. De meeste rock-gitaristen kunnen alleen agressief spelen en de meeste jazz-mensen alleen mooi. Bovendien luisteren Jeff en ik veel naar dezelfde musici; we zijn beide weg van Jan Hammer, die speelt erg gitaristisch. Er zijn echter ook veel verschillen op het gebied van stijl, techniek en frasering.

Je hebt een geprononceerder vibrato in je linkerhand.

Ja, die gebruik ik vooral in de wat langzamere nummers, zoals *White Night* op de elpee van Mike Walden.

Ik doe geen techniek of lees-oefeningen meer. Ik houd me vooral bezig met het inhoudelijk aspect van de muziek; concepten, welke kant ga je op, welke techniek heb je daar voor nodig etc. Techniek is belangrijk, maar concepten zijn nog belangrijker. Er zijn zoveel gitaristen met techniek, maar muziek maken er maar weinig.

Wanneer ga je je solo-elpee opnemen en wat voor muziek kunnen we daar op verwachten?

Dat zal waarschijnlijk september/oktober worden en ik denk dat de Brecker Brothers hem zullen gaan produceren. Het zal een gitaar-elpee worden, met vrij heavy werk. De meeste nummers zullen vokaal zijn en ik ga ze zelf waarschijnlijk zingen. De plaat zal toch ook smooth blijven klinken, je moet hem ook 's ochtends kunnen draaien. Naar Hendrix kun je 's ochtends luisteren, maar naar Led Zeppelin b.v. niet. Dat heeft veel met de produktie te maken, Boston is b.v. heavy maar de elpee is fantasties geproduceerd, waardoor het geheel toch soepel klinkt. Een groep als Foreigner heeft dat ook wel. Ik heb materiaal genoeg liggen om een dubbel-elpee te maken en Mike Walden heeft ook een nummer voor me geschreven. Ik denk dat het een goede plaat gaat worden. Ik ben benieuwd hoe de respons zal zijn.